

Erämaan sannassa.

Vertaukset ontuvat ja kuluneet puheenparret ovat huonossa huudossa, mutta suotakoon niille joskus sentään sijaa.

— — —

Tehtyään kansallisen suurlakon marssivat Israelin lapset pois Egyptin maalta orjuudesta. He eivät voineet sietää tarkoituksetonta työtänsä — arvattavasti rakensivat hekin Faraoitien hautoja — ruoskaniskut herättivät heissä vapauden kaipuun, jota kiihoittivat tarinat isien ihanasta „lupauksen maasta”, ja sopivan hetken tullen — maanvaivat, nälkä ja rutto heikensivät Faraon valtaa — katkaisivat he kahleensa ja lähtivät. Johdossa oli mies, Mooses, jota oli koetettu kasvattaa sortajien kätyriksi, vaan joka heiltä saamansa viisaudet käytti kansansa hyväksi, kun heidän keskuuteensa omantunnon pakosta palasi.

Yli Punaisen meren kuljettiin, sen pohjuka oli tilapäisesti kuivilla, mutta pian erottivat ylipääsemättömät vedet heidät orjuuden maasta. Hyvä niin, sillä monille lakkolaisille — tarina kertoo näin — tuli erämaan vaivoissa katumus ja he ikävöivät takaisin Egyptin lihapatain ääreen. Umpeen olivat kasvaneet voutien kirveleväin ruoskan iskujen haavat, unohtunut oli or-

jan toivoton työ. Haihtunut oli mielestä suuri päämäärä ja usein, sangen usein uupui kansa, kirosi johtajaansa ja harhaili erhetysten poluilla. Niin kuluikin tuon lyhyen korven läpikulkemiseen yli neljä vuosikymmentä. Vanha orjuuden turmelema sukupolvi ennätti kuolla, mutta nuoriso, joka yleni luvatus maan toivossa, 'saipa vakoojainsa kautta todisteitakin sen tosiperäisyydestä, marssi riemuiten yli Jordanin; sen pasuunain soidessa jakosivat Jerikon muurit ja pian oli isiensä asuin-sijat takaisin ottanut kansa pystyttänyt lippunsa Sionin kunnaalle. — Uusi valtakunta oli syntynyt.

— — —

Kyllästyneenä työhön, jonka tarkoitus ei ole tekijäin määrättävissä, ja jonka täydet tulokset eivät tule tekijöille, sekä katkeroituneena isäntäin ja voutien nälkäruoskan iskuista, lakkaa uuden ajan köyhälistö työstä. Lakolla osottaa se vallanpitäjille merkityksensä ja lähtee etsimään uuden ajan luvattua maata, jossa kuuluu rieska ja hunaja vuotavan. — Voitonriemuisena kulkee se yli erottavan rajan, rikkoo vanhat patriarkaliset suhteet isäntiinsä ja — joutuu erämaahan, jossa nälkä ja vaivat ovat edessä. Vavahdus kulkee läpi joukon, pettymys pyrkii mieliin ja usein lähtevät rikkurit etsimään entisiä lihapatvoja.

Onneksi eivät he enää löydä niitäkään, katkeria yrttejä on sekaantunut keittoon, omatunto kolkuttaa ja ennen pitkää palajavat he korpeen veljiensä ja sisartensa luo.

Ei olisi askel pitkä kapitalismin vallasta sosialismin onneen, *jos*, — niin jos! — valistus ja itsetietoisuus olisivat joukoissa valveilla. — Mutta mistäpä niitä olisi orjuudessa saatu ja niin kuljemme korpea ristiin rastiin, eksymme ja erehdymme, joudumme epätoivoon ja pidämme tulevaisuuden ihanneyhteiskuntaa vain erämaan kauniina kangastuksena. Ja korpeen me uuvumme, orjuudessa turmeltunut suku, emme olisi arvokkaatkaan astumaan lupausten maahan. Mutta nuoriso, ihanteisiin ja uuteen uskoon kasvanut suku, meidän lapsemme, he saavat voittosan Joosuan johdolla astua maahan, joka Moosekselle, erämaiden karkealle kansanjohtajalle, kajastaa vain juhlallisina hetkinä Nebon kukkulalta.

Surisimmeko sitä, mitä silmämme eivät saa nähdä? Pois se! Meitä lohduttaa tieto, että orjuudesta on päästy ja että vihdoinkin ollaan oikealla tiellä, meitä rohkaisee nousevan polven heräävä harrastus, jota emme saa epäilyillämme, pikkumaisuudellamme sotkea. Meillä on taistelijan tyydytys, että aina edetään, vaikka uhrejäkin tielle jää.

Jo tuovat tuulet tuoksuja kansojen rauhan ja onnen hedelmätarhoista, jo tuovat tutkijat käsiimme todisteita, joita emme epäillä voi. Luvattu maa on totisesti lähellä! Ylös siis, mikään ponnistus ei ole liian suuri. — Valjetkoot vain meidän luumme erämaan sannassa, meidän lapsemme marssivat pian kapitalismin raunioiden yli tulevaisen *sosialismin valtakuntaan!*

20, 5, 06.

